

quicquam coram ipso gloriandi careant; quibus ignominia potius debetur & faciei confusio, quam gloria juxta Dan. IX, 9. Nam omnes justitie nostra כפונד ערבים, ut vestimentum centonum sunt, Es. LXIV, 6. hoc est, quod sine rubore dici vel scribi nequit, sicut pannus menstruatus & Jeremias meminuit, Thren. I, 8. & Ezechiel XXXVI, 17. Item ad Flagitium illud Hominis, Publicanum provocamus, quem non solum Phariseus in precibus suis cætui addicit petulantissimo, sed & propria Conscientia conterit, contritumque ad Tribunal Dei sistit, humilimè deprecantem, ardentissimè credentem & mox absolutum ac justificatum ad ædes suas redeuntem.

IV. Aliud itaque Deum ad actionem hanc, ut quocumque; Paucis Causam, quam Impulsivam vocant, attingamus, movit. Unum Internum est, nempe Gratia & Misericordia Dei, qui juxta Ezechielem XXXIII, 11. morte & pœnâ impii non delectatur, sed dives in misericordia est propter multam nimiamque charitatem suam, quâ dilexit nos, etiam cum essemus mortui per dilectam, convivificavit nos unâ cum Christo, ut Paulus ait Eph. II. commatè 4. & 5. ubi & nervosâ exclamatione adhortationi nostræ succurrit, dum inquit: Per gratiam estis servati. Nec aliud Publicanus noster expectat quam Gratiam; Hinc corde & Ore ingemiscit; O Deus propitius esto mihi peccatori. Nam gratiâ suâ iis propestat Deus, qui timoris fulmine percussi, cum Publicano proculstant, & indignitatem suam agnoscentes, oculos suos ad Cælum atollere verentur. Sacrificia namque Deo gratissima, sunt Spiritus confractus, Cor contritum & confractum Deus non despiciet Ps. LI, 18. Altera Justificationis impulsiva est Externa, Christi nempe Obedientia, Activa & Passiva, ut vulgò, distinguitur; hoc est. ut Formula Concordiæ loquitur: non ea tantum; quâ Patri paruit in totâ suâ passione & morte, verum etiam quâ nostri causâ sponte se Legi subiecit, eamque Obedientiâ illâ suâ implevit. Aliâs Justitiam Christi adpellare solent, non quidem Essentialem, ut Andreas Osiander cum insigni Ecclesiæ scandalo & scissurâ, ante seculum ferme, somniavit, sed Officii justitiam hoc est, meritum & satisfactionem, quâ Christus non tantum Vitæ Sanctitate Legem implendo, sed & peccata nostra eorumque pœnas in se transferendo & pro iis luendo justitiæ Divinæ satisfecit, Deumque per hanc ἀπολύτρωσιν movit, ut Credentes in se ab æterno ad salutem elegerit, & nunc quoque in tempore justificet & salvet. Est namque Satisfactio hæc perfectissima & summi coram Deo precii & Valoris.

Nec